

med hvem, er efterhånden en gåde. Der er nogle, der står og siger, at der er ført samtaler, som faktisk aldrig er blevet ført, og der er nogle, der benægter, at der er ført samtaler, som faktisk har fundet sted.

Jeg har været med i det meste, tror jeg nok, men det kan jo godt være, at der er nogle, der har lavet noget bag min ryg – jeg ved det ikke, men det er jo konspiratoriske folk, vi har med at gøre, især på regeringssiden, ved jeg godt. Men første gang jeg var inddraget, var den 1. april – den 1. april, skal jeg sige til hr. Flemming Hansen – og hvem, der var orienteret om hvad, ved jeg ikke. Jeg ved bare, at jeg var orienteret.

Til hr. Tom Behnke: Vi er selvfølgelig meget optaget af det problem, og vi har derfor også i forbindelse med politiforliget rent faktisk givet ekstra midler, som man så kan fordele. Men vi er helt opmærksomme på, at der er belastede opgaver, som muligvis skal revurderes, og det er også muligt, der i forhandlingerne mellem politiets organisationer og de offentlige arbejdsgivere bør tages hånd om de ting, for det er klart uacceptabelt og urimeligt, hvis det er sådan, at det, at vi sætter flere penge af og vil have et bedre politi, alligevel fører til, at vi får mindre ud af det. I den forbindelse tror jeg ikke vi kan blive uenige.

Ulla Tørnæs (V):

Det er en kort, men meget hektisk folketings-samling, der nu slutter.

Den vigtigste begivenhed i dette forår var naturligvis danskernes ja ved folkeafstemningen den 28. maj, og det skal understreges, at Venstre er glade for og tilfredse med resultatet. Det er af uvurderlig betydning for Danmark og den europæiske udvikling.

Men afstemningsresultatet viste samtidig, at der er behov for en løbende debat, når det gælder Europa, og Venstre ønsker en langt mere åben og offensiv debat om Europapolitikken, som skal strække sig ud over spørgsmålet om EU-lønninger. Der skal ikke kun være fokus på Europa forud for folkeafstemninger og valg til Europa-Parlamentet – nej, vi skal diskutere, hvordan Danmark får mere ud af sit medlemskab, og hvordan vi får mest mulig indflydelse på den europæiske udvikling, frem for at fortsætte den perspektivløse debat for eller imod medlemskab af EU.

Venstre vil arbejde målbevidst for Danmarks deltagelse i den nye fælles valuta, euroen. Vi respekterer naturligvis, at det først kan ske efter

en folkeafstemning, men Venstre vil arbejde for, at en sådan folkeafstemning kommer på et egnet tidspunkt og gerne så betids, at Danmark kan deltage fuldt ud i den fælles valuta i 2002.

Glæden over danskernes ja til Amsterdam-traktaten ved folkeafstemningen den 28. maj fik imidlertid en brat afslutning med offentliggørelsen af pinsepakken.

Efter folketingsvalget den 11. marts offentliggjorde Nyrupregeringen et nyt regeringsgrundlag »Godt på vej«, og i marts var vi en anelse i tvivl om, hvor det var, regeringen var på vej hen – det er vi ikke længere. Regeringen har valgt at føre blokpolitik med den yderste venstrefløj. Det viser forliget om pinsepakken med SF og Enhedslisten.

Efter folketingsvalget gav vi regeringen en fremstrakt hånd til samarbejde, men jeg må nok sige, at det tilbud om samarbejde ikke er modtaget af regeringen i den samme ånd, som det i sin tid blev givet. Der er bestemt ingen grund til at skjule, at Venstre er utrolig skuffet over, at regeringen ikke viste den nødvendige vilje til at indgå en aftale med de borgerlige partier om den økonomiske politik. Nej, regeringens vilje til at forhandle med og også give indrømmelser til venstrefløjen viste sig desværre at være langt, langt større.

Vi er skuffede over, at regeringen på den måde isolerer sig i en blokpolitik med venstrefløjen – en blokpolitik, som det undrer mig meget at specielt Det Radikale Venstre kan sige god for. Det Radikale Venstre, som af alle partier jo traditionelt lægger stor vægt på det brede samarbejde, har i denne sag i høj grad svigtet sine høje idealer.

Den parlamentariske situation er imidlertid sådan, at regeringen ikke har flertal alene sammen med venstrefløjen, og for at få opfyldt sit ønske om en rød pinsepakke måtte finansministeren tænke i nye baner. Det er ikke rart, men det er en kendsgerning, at jeg sammen med store dele af befolkningen står tilbage med det indtryk, at der er foregået noget utiltalende.

Med Færøaftalen tilstår den danske regering, at den i sin tid snød færingerne, og den lader nu de danske skatteydere bøde herfor. Regeringen har på den måde bevidst fravalgt det brede samarbejde til fordel for et snævert flertal baseret på den yderste venstrefløj, og dette står i skarp kontrast til den fremstrakte hånd, Venstre gav regeringen om samarbejde og stabilitet i en periode, hvor betalingsbalancen er under stærkt